

er ogsaa godt forankret, forankret i Grundloven og forankret i 3 Partiers Livsinteresser, saa det Princip bliver ikke let at rokke. Men fordi vi har en nogenlunde tilfredsstillende Tilstand paa dette Omraade her i Landet, langt mere tilfredsstillende, end vi nogen Sinde tidligere har haft den, er det ikke udelukket, at man kunde komme frem til en endnu mere tilfredsstillende Ordning. Da vor Partikongres samledes i Odense nu i September, vedtog den jo mange Ting, som har vakt stor Forargelse, stærk Opstandelse i visse Lejre, det var saa radikale Beslutninger, mente man; men der var ogsaa en Beslutning, som sikkert har lydt behageligt i Venstres Øren. Det var en Beslutning om, at hvis Spørgsmaalet om en Reform af den nuværende politiske Valgordning kom frem, saa fik vi socialdemokratiske Rigsdagsmænd Paalæg om at virke for en Tilbagevenden til Enkeltmandsvalgkredse, naar den kunde forenes med Hævdelsen af den ubetingede politiske Ligelighed.

Det var derfor med en vis Forventning, at vi fra vor Side hørte bebudet, at der fra Regeringen vilde fremkomme et Forslag til en Valgreform. Men det Forslag, som er fremkommet fra den højtærede Indenrigsministers Side, kan nu ikke siges at være blevet modtaget med et jublende Ekko ude i Befolkningen, ikke en Gang i den højtærede Ministers egen Partipresse. Jeg ser, at der er flere Blade, saaledes „Næstved Tidende“, et Venstreblad, der endnu ikke har kunnet formaa sig selv til at aftrykke den nye Valgkredsordning. Man frygter for de uhyggelige Stemninger, en saadan Offentliggørelse vilde fremkalde i Sydsjælland. Jeg ser, at en nordjydsk Kreds, en Kreds i Nærheden af Limfjorden, udstøder et Klageraab over, at den skal udslettes. Men det store nordjydske Venstreblad „Aalborg Amtstidende“ trøster straks denne beklagelige Kreds — den hyler ganske vist som en Gris, der er stukket —, trøster den med, at der bliver intet Pølsegilde denne Jul, man skal ikke være alt for bange, Valgkredsene behøver ikke at frygte for den Masseslagting, som her tiltænkes dem, ingen Folketingsmand behøver at være alt for ængstelig. Jeg ser endogsaa, at der er Venstreblade, som stiller sig saa køligt overfor Regeringsforslaget, at det ikke er langt fra, at de siger

noget lignende, som jeg ser der er sagt med Hensyn til et andet ministerielt Lovforslag, nemlig om Lille Bælts-Broen, idet der er en hel Række Venstreblade, som ønsker Forslaget herom — jeg beklager meget dette Ønske — en langsom og tornestrøet Bane. Det Udtryk har jeg set. Jeg har ogsaa paa Fornemmelsen, at ikke saa ganske faa Venstreblade nærer et lignende smukt og front Ønske overfor Indenrigsministerens Valglovsforslag: en langvarig og tornestrøet Bane. I Modsætning til de gamle Dages Triumftog, hvor man strøede Roser, kommer man nu løbende og søger ikke blot at feje Roserne til Side, men endogsaa at belægge Vejen rigtig godt med Torne, hvad der er et meget kedeligt Vejbelægningsmateriale, hvis man kommer kørende med Luft i Ringene, og særlig, hvis man er stærkt pumpet.

Ministeren fejrer med en Haandbevægelse suverænt hele Kommissionens Arbejde til Side, ikke blot Flertallets, men ogsaa Mindretallets, ogsaa hans egne Partifællers. Ikke et eneste af de Forslag, som er fremsat af hans egne Partifællere i Kommissionen, finder Naade for hans Øjne. Ikke en Gang de tekniske Ændringer til Sikring af Valgretten for syge, for Folk, der er ude i Tjenesteanliggender, og for fraflyttede Vælgere — ikke en Gang disse tekniske Ændringer til Sikring af en virkelig almindelig og lige Valgret, Ændringer, som der var Enstemmighed om i Kommissionen, foreslaar Ministeren gennemført ved denne Lejlighed. Han begrundet det med, at han befrygter, at man skal gaa den hemmelige Afstemning for nær. Det forekommer mig, at dette Motiv slet ikke har hjemme paa dette Omraade, men det forekommer mig i øvrigt, at Ministeren i hele sin Holdning i Valglovssagen er kommet i en underlig Selvmodsigelse: Der er en Uligevægt over ham og hans Holdning, som man ellers ikke er vant til at finde. Jeg ved ikke, om det er Begivenheder i de senere Tider, der har fremkaldt dette: en underlig Uligevægt og Selvmodsigelse, som strider mod den simpleste Logik. Ministeren frygter her for, at Gennemførelsen af disse tekniske Ændringer til Lettelse af Valgene for visse Klasser af Medborgere skal komme i Strid med den hemmelige Afstemnings Princip. Men samtidig foreslaar han paa et andet Valglovsforslag, Lov-